

PineBook

重生之万界主宰

2

南宮吟 เขียน
บุษบาเหมินทร์ แปล

ราชัน
หมื่นมิติ

บทที่ 51 รูปพิษอาคมหมื่นมด

นี่คือหัตถ์ไร้เสียง อาศัยวิธีการแยกกระดูกจัดเส้นเอ็นทำให้อีกฝ่ายสูญเสียความสามารถในการต่อสู้ ในขณะที่เดียวกันยังทำให้อีกฝ่ายไม่สามารถส่งเสียงได้อีกด้วย

ชายหนุ่มผู้นี้ย่อมเป็นฟานเสวียหลี่ เขาเดินทางมาอย่างลับๆ หลังจากตามหาไม่นานก็มองเห็นฉานนี้เข้า จึงรีบเข้ามา

ชายหนุ่มที่ถูกฟานเสวียหลี่โจมตีรู้สึกเหมือนร่างกายถูกกัดแทะด้วยมดจำนวนนับไม่ถ้วน ร่างกายเขาแทบพังทลายต่อให้เขาอยากร้องอย่างบ้าคลั่งสักเพียงใด แต่กลับไม่มีเสียงเล็ดลอดออกมาสักนิด

เขาหวาดกลัวสุดขีด นอนร้องไห้ครวญครางอยู่ตรงนั้นโดยที่ทำอะไรไม่ได้

เนี่ยชีวิตวีจ้องมองอย่างสติหลุดไปยังฟานเสวี่หลี่
ผู้มีบุคลิกขาวบริสุทธิ์ดุจหยกที่ปรากฏตัวขึ้นต่อหน้าตน
หัวใจของนางแทบจะระเบิดออกมา

นางอยากกระโจนใส่ฟานเสวี่หลี่และสวมกอดอย่างแรง
แต่นางก็ห้ามใจเอาไว้

สำหรับนางแล้ว ฟานเสวี่หลี่มีสถานะสูงส่ง ส่วนนาง
เป็นเพียงผู้ช่วยปรุงยาเท่านั้น

น้ำตาของนางไหลรินออกมา

มันเป็นน้ำตาแห่งความขมขื่น และยังเป็นน้ำตาแห่ง
ความซาบซึ้ง

ฟานเสวี่หลี่เดินไปข้างกายนาง ตบไหล่นางเบาๆ แล้ว
พูดว่า “ทุกอย่างผ่านไปแล้ว ไม่เป็นอะไรแล้ว” เขาเข้าใจ
ความรู้สึกอันสิ้นหวังเมื่อครู่หนึ่งของเนี่ยชีวิตวี

“ขอบคุณ” เนี่ยชีวิตวีพูดอย่างแผ่วเบาแล้วปาดน้ำตาออก
พร้อมแสดงสีหน้าที่เข้มแข็งเฉกเช่นแต่ก่อน

ฟานเสวี่ยหลีพยักหน้าเล็กน้อย จากนั้นพูดอย่าง
เคร่งขรึมว่า “เจ้านั่งขัดสมาธิ ข้าจะดูว่ามีวิธีการรักษาหรือไม่”

เงือกน้อยตนนั้นบอกวามนุษย์ที่อยู่ตรงนี้ล้วนสูญเสียชีวิต
และจะสูญเสียชีวิตทรงจำเกี่ยวกับที่นี่เมื่อผ่านไประยะเวลาหนึ่ง
เขาจึงต้องลงมือโดยเร็วที่สุด

“นี่มันรูปพิชอาคมหมื่นมด!” เมื่อเขา تابมือไปที่
แผ่นหลังของเนี่ยชิววี่ และสำรวจลมปราณภายในร่างกาย
ของนางก็ถึงกับสีหน้าเปลี่ยน

รูปพิชอาคมหมื่นมดเป็นรูปหอมหลงลืมความรัก
ชนิดหนึ่ง กล่าวกันว่าผู้สูงส่งจะละทิ้งความรู้สึกและไม่ไหวติง
ต่อความรัก สรรพสิ่งล้วนปราศจากการแบ่งแยก รูปพิชอาคม-
หมื่นมดชนิดนี้นำมาจากน้ำแห่งหุบเขาลืมรัก มันจะค่อยๆ
แทรกซึมเข้าไปในหัวใจมนุษย์ หลังจากผ่านไปสามวัน ลมปราณ
ของน้ำลืมรักจะออกฤทธิ์ และจะลืมเลือนเรื่องราวในช่วงสาม
วันที่ผ่านมา ขณะเดียวกัน มดหมื่นตัวจะกัดแทะ
อยู่ภายในร่างกาย ปิดกั้นเส้นลมปราณ จึงไม่สามารถ
ใช้ลมปราณได้

ไม่แปลกใจว่าผู้คนที่มายังสถานที่แห่งนี้ หลังจาก
กลับออกไป ไม่ว่าจะทำอย่างไรก็ไม่สามารถนึกเรื่องราว
เกิดขึ้นตรงนี้ได้

โชคดียี่สิบตอนนั้นฟานเสวี่ยหลี่กลั่นหายใจ ไม่เช่นนั้นเข
คงรับมือกับสถานการณ์แบบนี้ไม่ได้เช่นกัน

แต่สิ่งที่ทำฟานเสวี่ยหลี่ประหลาดใจคือ รูปพิฆาตม
หมีนมดนั้นหายากและล้ำค่าอย่างยิ่ง มันเป็นสมุนไพรชั้นยอด
สำหรับการปรุงยา เหตุใดถึงแทรกอยู่ในกลิ่นหอมก่อนหน้านี้ได้

“เนียซิ่ววี เจ้าคงเส้นลมปราณเอาไว้ให้มัน ข้าจะใช้หัตถ์
ขจัดไอพิษให้เจ้า” ฟานเสวี่ยหลี่พูดพร้อมกับหมุนวนหัตถ์ ซึ่งมัน
คือหัตถ์ทองคำจี้จวนของปรมาจารย์ปรุงยา

ถึงแม้รูปพิฆาตมหมีนมดจะน่าสะพรึงกลัว แต่จะยาก
เกินความสามารถของปรมาจารย์ปรุงยาอย่างเขาได้อย่างไร
และหัตถ์ทองคำจี้จวนนี้สามารถขจัดพิฆาตมได้โดยที่ไม่
เผาผลาญพลังมากเกินไป

ทันใดนั้นก็มียี่งอันเ็นชาต้งขึ้นจากระยะไกล “ผู้ใดกล้า
เสียมารยาทต่อเนี้ยชีววี อีกทั้งยังกล้าทำร้ายคนในตระกูลเนี้ย
ของข้า”

ชายวัยกลางคนสีหน้าเคร่งขรึมคนหนึ่งเดินเข้ามา
อย่างเ็นชา บนอกเสื้อของเขามีสัญลักษณ์เตาไฟของนักปรุงยา
ดูแล้วเป็นถึงนักปรุงยาระดับกลาง ซึ่งมีสถานะสูงส่งอย่างยิ่ง
ส่วนด้านหลังของเขายังมีคนอีกหลายสิบคนเดินเข้ามาล้อม
ฟานเสวี่ยหลี่ด้วยสีหน้าเกรี้ยวโกรธ

ชายวัยกลางคนที่เดินนำข้อมเป็นผู้นำตระกูลเนี้ย เนี้ยมู

ฟานเสวี่ยหลี่ยังคงใช้วิชาหัตถ์ต่อไปโดยที่ไม่แม้แต่จะ
เงยหน้าขึ้นมอง เมื่อครู่นี้เขาได้ยินเรื่องที่ผู้นำตระกูลต้องการ
มอบเนี้ยชีววีให้กับเผ่ามนุษย์เงือกแล้ว จึงรู้สึกรังเกียจ
ผู้นำตระกูลคนนี้อย่างยิ่ง

ในขณะเดียวกัน เมื่อคนตระกูลเนี้ยเหล่านั้นเห็น
ฟานเสวี่ยหลี่ขมวดคิ้วมุ่น “เจ้าหมอนี่เป็นใคร”

“เขารู้จักกับเนี่ยชีว่วีหรือ ดูเหมือนเขากำลังจัดพิชให้กับเนี่ยชีว่วี” บางคนสังเกตเห็นว่าฟานเสวียหลีเหมือนกำลังจัดพิชให้เนี่ยชีว่วีจึงรู้สึกมีความหวังเล็กน้อย

“เหลวไหล พวกเราศึกษาพิชนี้มาเป็นเวลาหนึ่งวันแล้วพบว่ามันคือพิชที่มีนมดในตำนาน แล้วเขาจะจัดได้อย่างไร ผันไปเถอะ!” นักปฐยาระดับต้นคนหนึ่งพูดออกมาอย่างเย็นชา

“แต่เจ้านั่นกลับเข้าใจเนี่ยชีว่วีเช่นนี้ ต้องมีเจตนาร้ายแอบแฝงแน่!” เมื่อเห็นฟานเสวียหลีและเนี่ยชีว่วีใกล้ชิดกันเช่นนี้ คนตระกูลเนี่ยจำนวนมากก็อิจฉาทาร้อน

เนื่องจากเนี่ยชีว่วีเป็นหญิงงามอันดับหนึ่งของตระกูลเนี่ย บุคลิกล้ำเลิศ ไม่รู้ว่ามีคนจำนวนมากเพียงใดที่หลงรักนาง

“เจ้าไม่ได้ยินคำพูดของท่านผู้นำตระกูลหรืออย่างไร” คนตระกูลเนี่ยคนหนึ่งตะโกนออกมาอย่างอดใจไม่ได้ จากนั้นเขาก็หันไปพูดกับเนี่ยชีว่วีว่า “เนี่ยชีว่วี เจ้ายังไม่รีบกลับมาอีก ยังจะอยู่กับฆาตกรนั้นอีกหรือ”

เมื่อเห็นผู้คนบิบบัดด้วยคำพูดอย่างต่อเนื่องเช่นนี้ เนี่ยชีว่วีก็เผยสายตาเยือกเย็น “ข้าพิจารณาตัวเองแล้ว ข้า

เนี่ยชีววิไม่ได้ทำอะไรผิด ตลอดเวลาที่ผ่านมามีคนหาวิชา
หลอมโอสถใหม่ให้กับตระกูลเนี่ยได้ถึงสี่ชนิด แต่ทางตระกูลเนี่ย
กลับบังคับให้ข้าแต่งงานกับอิงเหว่ย เมื่ออยู่ในหุบเขามรณะ
แห่งนี้ พวกเจ้ายังจะยกข้าให้กับเผ่ามนุษย์เงือกเพื่อหวัง
เอาตัวรอด ในเมื่อพวกเจ้ามองข้าเป็นเพียงสิ่งของเช่นนี้ ตั้งแต่
ตอนนี้เป็นต้นไป ข้าจะตัดขาดความสัมพันธ์กับตระกูลเนี่ย
พวกเราไว้ซึ่งความเกี่ยวข้องกัน!”

เมื่อผู้คนได้ยินเช่นนี้ก็ส่งเสียงฮือฮา ไม่มีใครคาดคิดว่า
จะเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ทุกคนมองไปที่ผู้นำตระกูลอย่างลังเล
ในทันที ท้ายที่สุดในกลุ่มพวกเขายังมีผู้คนจำนวนไม่น้อยที่ไม่รู้
เรื่องราว

เนี่ยมูโกรรจนหน้าเขียวแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “อะไรกัน
ตระกูลเนี่ยของข้าเลี้ยงดูเจ้ามาจนถึงทุกวันนี้ การให้เจ้าเสียสละ
เล็กน้อยเพื่อตระกูลเนี่ยในยามคับขัน แค่นี้ก็ทำไม่ได้หรือ
อย่างไร ครอบครัวคืออะไร จิตวิญญาณแห่งการเสียสละคืออะไร
หากเจ้าคิดถึงแต่ตัวตัวเอง ไม่สนใจทั้งตระกูล เจ้าจะมองดู
คนทั้งตระกูลเนี่ยตายอยู่ที่นี้กันหมดหรืออย่างไร”

หลังจากที่เขาพูดจบก็กวาดสายตามองคนตระกูลเนี่ย
ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ สายตาดูร้าย จิตสังหารแผ่ซ่าน

ทุกคนในตระกูลเนี่ยต่างก้มหน้าลง ไซ้แล้ว เมื่ออยู่
ต่อหน้าความเป็นความตาย พวกเขาจะมัวสนใจอะไรเล่า หาก
มีโอกาสรอดอันริบหรี่ ใครเล่าจะไม่ยอมแย่งไขว่คว้า

“น่ารังเกียจและไร้ยางอายเช่นนี้ ช่างพบได้ยากเสียจริง”
ทันใดนั้นฟานเสวี่ยหลี่ก็ถอนฝ่ามือกลับแล้วพูดอย่างเฉยเมย

หัตถ์ทองคำจ้วนนของเขาเป็นถึงหัตถ์ขจัดสิ่งชั่วร้ายและ
อาคม ประกอบกับเนี่ยชิววีถูกพิษอาคมหมื่นมดในปริมาณไม่
มากจึงใช้เวลาไม่มากเท่าใด

เนี่ยมู่พูดอย่างเป็นชาว่า “เจ้าเด็กปากไม่สิ้นกลืนน้ำนม
ดูจากหน้าตาของเจ้าแล้ว เกรงว่าเจ้าต่างหากที่ใช้อาคมล่อลวง
เนี่ยชิววีสินะ หากข้าสังหารเจ้าแล้ว ดูซิว่าเนี่ยชิววีจะ
ยังยืนยันคำเดิมหรือไม่”

เขาหาได้เคยถูกผู้อื่นด่าต่อหน้าเช่นนี้มาก่อน ตอนนีเข
เตรียมลงมือฆ่าแล้ว

“ก่อนอื่นเจ้าต้องมีคุณสมบัติพอที่จะสังหารข้าได้”
เมื่อฟานเสวียหลีพูดถึงตรงนี้ก็เคลื่อนไหวสายตาทันที

เพราะเขาเห็นว่าราชาบัลลังก์ทมิฬกำลังคุ่มกันตนอยู่ในความมืด และเห็นได้ชัดว่าลมปราณของราชาบัลลังก์ทมิฬไม่ได้รับผลกระทบจากพิษอาคมหมื่นมด

แค่ฟานเสวียหลีออกคำสั่ง ราชาบัลลังก์ทมิฬก็จะสังหารอีกฝ่ายจนไม่เหลือซากในทันที

ฟานเสวียหลียิ้มมุมปากเล็กน้อย เมื่อมีราชาบัลลังก์ทมิฬเคียงข้าง อีกฝ่ายก็ไร้หนทางหนีแล้ว

เมื่อเห็นท่าทีของฟานเสวียหลียังคงเป็นปกติและไร้ซึ่งความกลัว เนี่ยผู้จึงตกตะลึงและถามอย่างเคร่งขรึมว่า “เจ้าเป็นใครกันแน่” บุคคลตรงหน้าปรากฏตัวขึ้นอย่างไร้ที่มา ความน่ายำเกรงไร้ความหวาดหวั่นแบบนี้ทำให้เขารู้สึกหวาดกลัวเล็กน้อย

“ข้าคือหลิงหลงจื่อ เกรงว่าเจ้าคงไม่รู้จักข้า” ฟานเสวียหลีพูดอย่างเฉยเมย

“ที่แท้ก็เป็นเจ้า!” เนียมู่เผยสีหน้าตื่นตะลึงแล้วพูดว่า “เนียชิววี่เคยเล่าเรื่องของเจ้าให้ข้าฟัง เจ้าเป็นถึงนักปรงยาระดับสูง อีกทั้งยังเป็นอาจารย์ของบุตรคนรองของเจ้าเมือง สามารถโค่นล้มคุณชายใหญ่ และยังสามารถปลดพันธนาการนานหลายปีของเนียชิววี่ได้ ซึ่งทำให้เนียชิววี่กลับมา มีสายเลือดของนักปรงยา เจ้าถือเป็นมังกรพญาหงส์ในหม่อมมนุษย์แน่นอน ทว่า!” เนียมู่พูดอย่างเยอหยิ่งในทันที “ทว่าที่แห่งนี้เป็นดินแดนของเผ่ามนุษย์เงือก ไม่สามารถใช้พลังนอกกายใดๆ ทั้งสิ้น ต่อให้เจ้ามีภูมิหลังที่แข็งแกร่งเพียงใด แต่เจ้าจะทำอะไรได้ เจ้าแค่ตัวคนเดียว ส่วนด้านหลังของข้าเป็นถึงตระกูลใหญ่ แค่นำออกคำสั่งก็สามารถสังหารเจ้าได้ในทันที!”

วันนี้เขาเพิ่งถามเรื่องนี้กับเนียชิววี่ จึงรู้เรื่องราวของ ฟานเสวี่ยหลี่ เดิมทีเขายังมีความใคร่รู้และสงสัยในฟานเสวี่ยหลี่เล็กน้อย แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าความเป็นความตาย เขาจึงเลือกส่งตัวเนียชิววี่ออกไปในทันที แม้ว่าฟานเสวี่ยหลี่จะเป็นนักปรงยาระดับสูงจริงๆ แต่ตอนนี้ก็ไร้ซึ่งตบะเช่นเดียวกับเขา การที่อีกฝ่ายมีตระกูลปรงยาอยู่เบื้องหลังแล้วจะทำอะไรได้ ตอนนี้แค่เขาออกคำสั่ง ฟานเสวี่ยหลี่ก็จะตายอย่างไม่เหลือซาก!

เมื่อตระกูลเนี่ยคนอื่น ๆ ได้ยินเช่นนี้ก็ตกตะลึง พวกเขาคาดไม่ถึงว่าฟานเสวี่ยหลีจะเป็นถึงนักปราชญ์ระดับสูง

หากอยู่ในสถานการณ์ปกติ พวกเขาคงจะเข้าประจบประแจงแล้ว แต่ตอนนี้พวกเขาชี้หลังเสื้อแล้วลงยาก และเพื่อความอยู่รอดนั้น พวกเขาก็ไม่สนอะไรทั้งสิ้น

ดังนั้นสายตาของพวกเขาในตอนนี้อจึงแฝงด้วยเจตนาร้าย

“พวกเจ้าคิดว่าแค่ฝ่ายตนคนเยอะแล้วจะทำอะไรก็ได้หรือ” ฟานเสวี่ยหลียิ้มเล็กน้อย ไม่ต้องพูดถึงผู้คนตรงหน้าทีไรซึ่งตบะ ต่อให้อีกฝ่ายมีตบะครบถ้วนก็ไม่อาจต้านทานราชาบัลลังก์ทิพย์

“สุราคำนับมีไม่เต็ม กลับชอบดื่มสุราลงทัณฑ์สินะ” เนี่ยมู่พูดอย่างเหยียดหยัน “เจ้ารู้หรือไม่ว่าตระกูลเนี่ยของข้ายิ่งใหญ่เพียงใด ในอดีตบรรพบุรุษของข้าเป็นอาจารย์ปราชญ์ถึงสามท่าน ชื่อเสียงลือลั่นไปทั่วหล้า! พวกข้าใช้แผนที่ชุมทรัพย์ของตระกูลเนี่ยจนมาถึงที่แห่งนี้ได้ในที่สุด และข้าได้อำตัยลมปราณในที่แห่งนี้บรรลุเป็นนักปราชญ์ระดับสูงแล้ว อีกทั้งยังมีโอกาสก้าวขึ้นสู่ระดับอาจารย์ปราชญ์ ขอเพียงข้าออกจากที่

แห่งนี้ได้ สถานะของตระกูลเนี่ยก็จะสูงขึ้น การเสียสละเล็กน้อย
ในตอนนี้เป็นอะไรไป”

เมื่อเนี่ยมู่พูดถึงตรงนี้ก็มองฟานเสวียหลี่ด้วยสายตา
เหยียดหยาม “มนุษย์ด้วยกันไม่มีศัตรูชั่วนิรันดร์ หากวันนี้
เจ้าโน้มน้าวเนี่ยชีว่วีได้ อนาคตข้าจะมอบมรดกของ
บรรพบุรุษตระกูลเนี่ยให้เจ้าเช่นเดียวกัน ทำให้เจ้ามีโอกาส
เป็นอาจารย์ปรุงยาที่ทุกคนต่างใฝ่ฝัน!”

เขาเชื่อว่าการหลอกล่อฟานเสวียหลี่ด้วยชีวิตและสถานะ
อาจารย์ปรุงยา ฟานเสวียหลี่จะต้องยอมจำนนแน่นอน ทำยที่สุด
ความรักย่อมมีจุดสิ้นสุด เมื่ออยู่ต่อหน้าอนาคตที่สดใสยิ่งกว่า
ย่อมต้องยอมจำนน

ขอเพียงผ่านด่านนี้ไปได้ ถึงเวลานั้นการจะลอบสังหาร
ฟานเสวียหลี่ก็เป็นเรื่องที่แสนง่ายดาย

เมื่อผู้ตระกูลเนี่ยคนอื่นๆ เห็นเช่นนี้ก็รู้สึกได้ใจ พวกเขา
ได้รับผลประโยชน์มากมายจากการเดินทางครั้งนี้ ทักษะการ
ปรุงยายกระดับขึ้นมาก ขอเพียงหนีรอดจากที่แห่งนี้ก็จะยิ่งใหญ่
และเป็นอิสระ อนาคตจะมีใครสามารถขวางตระกูลเนี่ยได้อีกเล่า

พวกเขา มองฟาน เสวี่ยหลี อย่างเย้ยหยัน พวกเขาเชื่อว่า เมื่ออยู่ภายใต้สิ่งล่อใจเหล่านี้ เขาจะต้องคุกเข่าประจบพวกตน และเชื่อฟังคำสั่งอย่างว่าง่ายเฉกเช่นสุนัขตัวหนึ่ง!

เมื่อเทียบกับอนาคตอันรุ่งโรจน์แล้ว สตรีนางหนึ่งจะ เทียบอะไรได้

ในขณะที่เดียวกันพวกเขาก็หันมองเนี่ยชิวอวี่ ความเห็นใจ ที่หลงเหลืออยู่เพียงเล็กน้อยก็ถูกครอบงำด้วยความโลภ เมื่อตระกูลเนี่ยกลับมารุ่งโรจน์อีกครั้ง พวกเขาจะไม่ได้หึงหวงว่า ที่ตนต้องการได้อย่างไร

ถ้าไม่ใช่เพราะกลัวจะทำให้เผ่ามนุษย์เงือกตื่นตัว ตอนนี้ พวกเขาคงกระโจนเข้าไปมัดตัวเนี่ยชิวอวี่และฟาน เสวี่ยหลีแล้ว

ตอนนี้ราชบัลลังก์ทมิฬเกร็งร่าง จิตสังหารพลุ่งพล่านถึงขีดสุด ขอเพียงคนเหล่านี้พุ่งเข้ามา เขาก็จะสังหารคนเหล่านี้ในทันที แต่เขาก็สายหน้าอยู่ในใจ คาดไม่ถึงว่าอีกฝ่ายจะใช้สถานะอาจารย์ปรุ้งยามาหลอกล่อฟาน เสวี่ยหลี ช่างน่าขันสิ้นดี หารู้ไม่ว่าฟาน เสวี่ยหลีเป็นอาจารย์ปรุ้งยาตั้งนานแล้ว

ฟานเสวี่ยหลี่ยิ้มอย่างเฉยเมยโดยไม่สนใจคนตระกูลเนี่ย กลับส่งยิ้มเล็กน้อยให้เนี่ยชิวอวีแล้วพูดว่า “การที่เจ้าตัดขาดความสัมพันธ์กับตระกูลเนี่ยถือเป็นการตัดสินใจที่ฉลาดที่สุดในชีวิตของเจ้าแล้ว” จากนั้นเขาก็สื่อจิตถึงราชาบัลลังก์ทมิฬว่า “จับตัวเนี่ยมู่!”

จับโจรต้องจับหัวหน้าก่อน ในเมื่ออีกฝ่ายดูถูกเขาเช่นนั้น เขาจึงถือโอกาสจัดการอีกฝ่ายซะและจะได้ไม่ทำให้เผ่ามนุษย์เงือกที่อยู่ด้านนอกตื่นตัวด้วย

ลมปราณของราชาบัลลังก์ทมิฬหมุนวน ไอสังหารราวกับมังกรทะยาน พุ่งเข้าหาเนี่ยมู่

ราชาบัลลังก์ทมิฬมั่นใจเต็มเปี่ยมว่าจะสามารถจับตัวเนี่ยมู่ได้อย่างง่ายดายภายใต้การโจมตีนี้

บทที่ 52 เกสรดอกหิมะจันทร์รา

แต่ทันใดนั้นกลับมีกลุ่มทหารมนุษย์เงือกชุดเทาที่สวมเกราะเต็มตัวบุกเข้ามา ในมือถือคันธนูชนกเทพและปิดล้อมโดยรอบอย่างแน่นหนา

ทหารมนุษย์เงือกชุดเทาเหล่านี้มีลมปราณแกร่งกล้า จิตสังหารเต็มเปี่ยม หากโจมตีพร้อมกัน เกรงว่าคนตระกูลเนี่ยที่อยู่ตรงนี้จะถูกสังหารจนหมดสิ้นในชั่วพริบตา

คนตระกูลเนี่ยตกใจจนหน้าซีด ไม่กล้าขยับตัวแม้เพียงนิด

ราชาบัลลังก์ทมิฬหยุดชะงักและซ่อนตัวในความมืดอีกครั้ง พร้อมปกป้องฟานเสวี่ยหลี่ตลอดเวลา

มนุษย์เงือกร่างกำยำตนหนึ่งเดินเข้ามาแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “นำตัวมนุษย์พวกนี้ไปตำหนักหลังเขี้ยว!”

จิตสังหารอันเดือดพล่านของมนุษย์เงือกตนนี้ดูโหดเหี้ยมอย่างยิ่ง อีกทั้งยังฝึกฝนจนซึมลึกเข้าไปในเลือดลม ถือว่า

ไม่ธรรมดาอย่างยิ่ง เกรงว่าคงเคยสังหารมนุษย์มาอย่างต่ำ
หลายสิบคนแล้ว

คนตระกูลเนี่ยต่างตัวสั้น มนุษย์เงือกตนนี้แข็งแกร่งกว่า
องครักษ์มนุษย์เงือกก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด อีกทั้งทำทาง
ไม่ฟังคำอธิบายนี้ยังทำให้พวกเขาไม่กล้าคิดต่อต้านแม้แต่บ่อย
ได้เพียงแต่เดินตามไปอย่างเชื่อฟัง สายตาเปี่ยมด้วยความกังวล
เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกะทันหันนี้คืออะไรกันแน่

ในขณะที่เดียวกันพวกเขายังชำเลืองมองไปที่ฟานเสวียหลี
ช่างน่าเสียดายนัก อีกนิดก็ทำให้เจ้าหมอนี้คุกเข่าอ่อนน้อมได้
แล้ว

ฟานเสวียหลีปะปนอยู่ท่ามกลางผู้คนและเดินไปข้างหน้า
อย่างช้าๆ เขาอยากรู้ว่าเผ่ามนุษย์เงือกเหล่านี้คิดจะทำสิ่งใด

พวกเขาไปถึงตำหนักหลังเขี้ยวอย่างรวดเร็ว ผู้นำเผ่า
มนุษย์เงือกชุดเทาที่นั่งอยู่ตรงหน้าสุดมีบุคลิกที่ไม่ธรรมดา
ด้านขวามือก็มีมนุษย์เงือกชุดเทาอยู่มากมาย ซึ่งมีเงือกน้อย
ที่ฟานเสวียหลีเคยเจอรวมอยู่ด้วย

ตำแหน่งทางซ้ายเป็นมนุษย์เงือกชุดเขียวจำนวนหลายสิบคนที่นั่งอยู่บนที่สูง เมื่อเห็นการมาถึงของมนุษย์เหล่านี้ก็เผยสายตาพึงพอใจ

แม่ทัพมนุษย์เงือกชุดเขียวคนหนึ่งพยักหน้าแล้วพูดว่า “เผ่ามนุษย์เหล่านี้ถือว่าไม่เลว ดี! ขอเพียงพวกข้าชนะก็จะเลือกมนุษย์เหล่านี้มาเป็นทาสได้”

สายตากำเรบเลิບสานของเขากวาดมองมาราวกับเห็นมนุษย์เป็นเชลยของตนแล้ว

ผู้นำเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาที่อยู่กลางตำแหน่งพูดอย่างเคร่งขรึมว่า “ในเมื่อเป็นเช่นนี้ แม่ทัพซิง การเสวนาศาสตร์ของพวกเราทั้งสองเผ่าก็เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการ!”

เขาไม่แม้แต่จะเหลือบมองมา เห็นได้ชัดว่ามนุษย์ไม่มีความสำคัญต่อเขาแม้แต่หน่อย เป็นเพียงรางวัลการประลองเท่านั้น

เมื่อคนตระกูลเนียได้ยินเช่นนี้ก็สีหน้าเปลี่ยนทันที หากอนาคตพวกเขาถูกจับเป็นทาส เกรงว่าชีวิตจะมีตม

อย่างแท้จริง ตอนนี้พวกเขาต่างสีหน้าตื่นกลัว แต่ก็ทำอะไรไม่ได้แล้ว

กระทั่งมีตระกูลเฝ้าบางคนจ้องมองเฝ้าชีววิอย่างเคียดแค้น ในใจคิดว่าหากมอบตัวเฝ้าชีววิไปเร็วกว่านี้ไม่แน่ว่ามนุษย์เงือกชุดเทาเหล่านี้อาจช่วยพุดแทนพวกเขาก็เป็นได้

แม่ทัพซิงเดินเข้าไปกลางตำหนักอย่างเย้ยหยัน ในมือถือเกสรดอกหิมะจันทรา และพุดอย่างเฉยเมยว่า “หัวข้อที่พวกข้าเฝ้ามนุษย์เงือกชุดเขียวตั้งขึ้นคือ รูปลักษณะที่แท้จริงของดอกไม้ นี่คืออะไร อะไรคือหนทางสู่การมีอายุขัยอันยืนยาว หากพวกเจ้าตอบได้ พวกข้าเฝ้ามนุษย์เงือกชุดเขียวก็จะยอมแพ้ พวกเจ้าเฝ้าชุดเทาาก็จะได้รับสิทธิ์เข้าร่วมงานเสวนาศาสตร์แดนห้วงหยกทรายทะเล”

เขามั่นใจว่าผู้คนตรงหน้าอย่าว่าแต่หนทางสู่การมีอายุขัยอันยืนยาวเลย แม้แต่รูปลักษณะที่แท้จริงของเกสรดอกหิมะจันทรานี้ก็ไม่ว่ามองไม่ออก

พวกเขาต้องชนะการประลองครั้งนี้แน่นอน

สายตาของเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาทุกคนต่างจับจ้องไปที่ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทา เห็นได้ชัดว่าทั้งประสบการณ์ ความรู้ และตะบะแล้ว เขาเป็นตัวเลือกเพียงหนึ่งเดียว

ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทารวบรวมสมาธิแล้วค่อยๆ เดินไปกลางตำหนัก สายตาของเขาส่ายไหว พลันมีปรารถนาแห่งความว่างเปล่าเปล่งประกายขึ้น พร้อมกับจ้องมองไปที่เกสรดอกหิมะจันทร์รา

เมื่อเห็นเช่นนั้น มนุษย์เงือกชุดเทาคนอื่นๆ ก็เริ่มเผยความมั่นใจเล็กน้อย เนื่องจากเนตรแห่งความว่างเปล่าของผู้นำมีพัฒนาการขึ้นมากในช่วงหลายปีที่ผ่านมา เขาต้องฝ่าฟันอุปสรรคทั้งหมดได้อย่างราบรื่นแน่นอน

แต่สีหน้าของแม่ทัพซิงกลับเปี่ยมด้วยความดูถูกเนตรแห่งความว่างเปล่าของอีกฝ่ายเป็นเพียงวิชาธรรมดาเท่านั้น แล้วจะมองออกได้อย่างไร

ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาจ้องมองอยู่เป็นเวลาหนึ่งถ้วยชา ดวงตาล้ำจมน้ำตาไหล สุดท้ายเขาก็ส่ายหน้าแล้วถอนหายใจ

พูดว่า “ความสามารถของข้าไม่เพียงพอ ไม่อาจมองเห็นร่าง
ที่แท้จริงของมัน รบกวันท่านช่วยชี้แนะได้หรือไม่”

เห็นได้ชัดว่าเขายอมแพ้แล้ว แต่ถ้าอีกฝ่ายตอบไม่ได้
เช่นเดียวกันก็ไม่ถือว่าชนะ

แม่ทัพชิงสายหน้าอย่างเย้ยหยันแล้วพูดว่า “มันคือปีศาจ
แห่งดอกจันทราซานจ้วน ไม่เห็นเงาจันทร์ ไม่เห็นดอกไม้
ไม่เห็นใจคน ส่วนใจคนคือสิ่งใด มันไม่ใช้การท่องคาถา ใช้วิชา
หรือการหลอมโอสติกินยา แต่จิตที่กระฉ่างและบริสุทธิ์ต่างหาก
คือใจคน มีเพียงเช่นนี้จึงบรรลุวิถีแห่งธรรมชาติ และเปิดหนทาง
สู่การมีอายุขัยยืนยาว ซึ่งสิ่งนี้ก็คือปีศาจแห่งดอกจันทรา และ
หนทางสู่การมีอายุขัยยืนยาว”

ขณะที่เขาพูดนั้น น้ำเสียงมีกลิ่นอายสูงส่งและหยิ่งทะนง
อย่างบอกไม่ถูก

ทันทีที่พูดเช่นนี้ เหล่ามนุษย์เงือกชุดเทาาก็ถึงกับสีหน้า
เปลี่ยน เห็นได้ชัดว่าการเสวนาศาสตร์ของแม่ทัพชิงเหนือชั้น
กว่าพวกเขา อีกทั้งยังเป็นแรงบันดาลใจต่อวิถีแห่งการปมเพาะ
ของพวกเขาด้วย

ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาสีหน้าเปลี่ยนทันที ถึงแม้เขา
ไม่อาจมองรูปลักษณะที่แท้จริงของเกสรดอกหิมะจันทร์ออก
แต่คำพูดของอีกฝ่ายก็ทำให้เขาสติหลุดอย่างสิ้นเชิง

ไม่ใช่การท่องคาถา ใช้วิชาหรือการหลอมโอสธกีนยา
การที่วิธีเป็นวิธีได้นั้นหาใช่การอาศัยวัตถุภายนอก แต่เป็นจิตใจ
ที่นิ่งสงบถึงสามารถบรรลุถึงวิถีแห่งธรรมชาติได้อย่างแท้จริง

คำพูดนี้ราวกับเบิกปัญญาและเปิดประตูแห่งการเสวนา
ศาสตร์ให้พวกเขา ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาเพิ่งเข้าใจว่าสิ่งนี้คือ
สาเหตุที่เขาไม่พบหนทางที่ถูกต้องมาโดยตลอด

“เจ้ามีข้อโต้แย้งอะไรต่อการเสวนาครั้งนี้หรือไม่” เมื่อเห็น
ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาเผยสีหน้าเช่นนี้ออกมา แม่ทัพซิงจึงได้ใจ
ยิ่ง

คำพูดเมื่อครู่นี้เป็นสิ่งที่เขาบังเอิญได้ยินจากเกสร-
ดอกหิมะจันทร์ที่กระซิบต่อดวงจันทร์หลังจากที่เขาได้รับมันมา
เขาจึงจดจำเอาไว้แล้วนำมาใช้ที่นี่

ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาถอนหายใจยาว โบกหน้าราวกับ
ชราลงสิบปี เขาพูดขึ้นมาว่า “วิธีอันยิ่งใหญ่อยู่เบื้องหน้า พวกข้า
ได้รับการชี้แนะแล้ว และยอมรับความพ่ายแพ้”

หลังจากที่เขาพูดจบก็รู้สึกเหมือนความทะเยอทะยาน
ของตนถูกทำลายจนหมดสิ้น เพราะเขาพบว่าตนช่างห่างไกล
จากวิถีที่แท้จริงเหลือเกิน

แต่ตอนนี้ดวงตาของฟานเสวี่ยหลีกกลับเปล่งประกาย

แม้แต่สายตาปรมาจารย์ปรุ้งยาของเขายังไม่อาจมองเห็น
ร่างจริงของเกสรดอกหิมะจันทรา ซึ่งนี่เพียงพอแสดงให้เห็นถึง
ความพิเศษของมันแล้ว เขาจึงชื่นชมอย่างอดไม่ได้

แต่เขาก็ส่ายหน้าเล็กน้อย ของที่วิเศษเช่นนี้กลับตกอยู่
ในมือของแม่ทัพชิงที่ไม่รู้จักคุณค่าของมันช่างเสียของสิ้นดี

ฟังจากคำพูดเมื่อครู่แล้ว เห็นได้ชัดว่าแม่ทัพชิงผู้นี้
ไม่มีความเข้าใจแม้แต่หน่อย แต่จดจำโดยไม่เข้าใจถึงแก่นแท้

แม่ทัพชิงรู้สึกได้ใจอย่างยิ่งและพูดขึ้นมาว่า “ในเมื่อ
พวกเจ้ายอมแพ้ด้วยความจริงใจ ข้าก็จะไม่ทำให้พวกเจ้าลำบาก

ส่วนมนุษย์เหล่านี้ ข้าสามารถเลือกไปเป็นทาสได้แล้วใช่ไหม”
เขารู้ตั้งแต่แรกแล้วว่าเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาามีวิชาลับที่สามารถ
ผนึกตะบะของมนุษย์ ครั้นนี้เขาจึงคิดจะพามนุษย์เหล่านี้กลับไป
เพื่อศึกษาวิชาลับนั้น

“เชิญท่านแม่ทัพ” ผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาพูดอย่าง
แผ่วเบา น้ำเสียงเปี่ยมด้วยความทอแท้

แม่ทัพซึ่งยิ้มอย่างเย็นชาแล้วกวาดสายตามองมนุษย์
เหล่านี้ ทันใดนั้นม่านตาของเขาหดตัว เขามองไปที่เนียชีววี
แล้วยิ้มมุมปากอย่างตื่นเต้น “ข้าจะเอามนุษย์ผู้นั้น ใช้นาง
เป็นสาวใช้อุ่นเตียงก็ไม่เลว”

เขาคาดไม่ถึงว่าจะได้พบหญิงสาวที่มีบุคลิกโดดเด่นใน
ที่แห่งนี้ ขณะที่เขาพูดราวกับจะมีน้ำลายไหลพรากทุกเมื่อ

ต้องรู้ว่าเนียชีววีมีบุคลิกเลิศตั้งแต่แรกแล้ว และ
หลังจากปลุกสายเลือดนักปรุญยาก็ราวกับได้เกิดใหม่ ร่างกาย
เหมือนถูกถอดรอกเปลี่ยนกระดูก บุคลิกจึงยิ่งโดดเด่น เขาจึงถูก
ดึงดูดเป็นธรรมดา

เมื่อเนียชีววีเห็นเช่นนั้นก็สีหน้าเปลี่ยนทันที!

‘เพราะข้าอีกแล้วหรือ’ เมื่อนึกถึงก่อนหน้านี่ที่ตามหาคนแจวเรือ ปัญหาก็เกิดขึ้นเพราะคนแจวเรือเหล่านั้นหลงไหลในรูปโฉมของนาง นางจึงรู้สึกเสียใจที่เกิดมาพร้อมรูปโฉมเช่นนี้

ถึงแม้ตอนนี้พลังของนางและฟ้านเสวียหลี่จะฟื้นฟูกลับมาแล้ว และต่อให้มีราชาบัลลังก์ทวีปด้วยก็ไม่สามารถรับมือกับมนุษย์เงือกจำนวนมากมายเช่นนี้ได้ ครั้นนี้ทำให้ฟ้านเสวียหลี่ลำบากแล้ว!

“หึๆ ดูท่าจะไม่เต็มใจสักเท่าไร” แม่ทัพซิงยี่มุ่มปากอย่างเย้ยหยันแล้วพูดว่า “ข้าไม่เคยบังคับฝืนใจผู้อื่นอยู่แล้ว แต่ถ้าเจ้าไม่ยอม สหายมากมายของเจ้าจะต้องลงหลุมไปพร้อมกับเจ้าแน่นอน แต่ถ้าเจ้ายินยอม ข้าจะให้เจ้าได้ใช้ชีวิตอย่างหรูหรา กินหรืออยู่สบาย มอบสมบัติและการได้ควบคุมเหล่าปีศาจให้เจ้าเจ้าคิดอย่างไร”

เขาใช้อำนาจข่มขู่และล่อลวงด้วยผลประโยชน์ เขาไม่เชื่อหรือกว่าหญิงสาวผู้นี้จะหลุดรอดจากกำมือของเขาไปได้

เมื่อฟังจนถึงตรงนี้ เนี่ยซิวอวี่ก็ก้มหัวลงราวกับไม่ได้ยินสิ่งที่เขาพูดเมื่อก็

กัมหน้าลงราวกับทำหุทวนลม

เมื่อคนตระกูลเนี้ยที่อยู่โดยรอบเห็นเนี้ยชีวอวี่ยังคงไม่ยินยอมก็ใจปั่นป่วนและเกือบจะด่าทอนาง หากพวกเขาต้องพบกับหายนะที่ไม่เกี่ยวข้องกับตน ตัวการทั้งหมดนี้ก็คือเนี้ยชีวอวี่!

ขณะที่แม่ทัพซิงกำลังจะเดินไปข้างหน้า ทันใดนั้นเนี้ยชีวอวี่ก็เงยหน้าขึ้นแล้วพูดว่า “ข้าตกลง แต่เจ้าต้องรับปากข้าเรื่องหนึ่ง!” สายตาของนางแน่วแน่ในแบบที่ไม่เคยเป็นมาก่อน

“พูดมาเถิด ข้าจะรับปากแน่นอน!” แม่ทัพซิงประหลาดใจ รอยยิ้มเย้ยหยันตรงมุมปากลุ่มลึกยิ่งขึ้น

ตอนนี้คนตระกูลเนี้ยทั้งหลายแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง!

ที่แท้ก่อนหน้าเนี้ยชีวอวี่ยังไม่ยอมเพราะรอดंतरองเงื่อนไช!

พวกเขาโกรธแค้นจนขบฟัน ที่แท้พวกเขาก็ถูกเนี้ยชีวอวี่หลอกมาตลอด! หญิงสาวนางนี้ช่างแสดงเก่งเสียจริง!

ทันใดนั้นเนียชีววิกี้ชี้ไปที่ฟานเสวียหลีแล้วพูดว่า “โปรดปล่อยเขาไป” นางหันกลับไปมองฟานเสวียหลี พร้อมกับ น้ำตาที่เกือบไหลรินออกมา

นี่เป็นการตัดสินใจที่จริงจังที่สุดของนาง และเป็น การตอบแทนที่นางมอบให้กับฟานเสวียหลี

นางเตรียมใจตายแล้ว

“ไม่มีปัญหา” แม่ทัพชิงเผยสายตาเย็นเยือก แม้ภายนอก เขาจะตอบตกลง แต่ในใจได้ตัดสินใจโทษตายให้ฟานเสวียหลีแล้ว สำหรับเขานั้น ไม่ว่าจะป็นสัญญาหรือเงื่อนไขใดๆ ก็ล้วนเป็นคำ ลวง ขอเพียงให้หญิงสาวนางนี้จำใจปรนนิบัติเขาสักครั้ง ได้ลองของสดสักหน่อยก็เพียงพอแล้ว

แม่ทัพชิงหันหลังแล้วปิดฝุนบนไหล่ ออก และพูดกับ ผู้นำเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาอย่างหยิ่งยโสว่า “ข้าคือผู้ชนะ การเสนาศาสตร์ในครั้งนี้ ข้ายอมมีสิทธิ์เลือกทาส ในเมื่อ เป็นเช่นนั้น เจ้าก็ปล่อยชายหนุ่มคนนั้นไปเถิด”

ทันใดนั้นทุกคนต่างจ้องมองไปที่ฟานเสวียหลี สายตา ของคนตระกูลเนียเปี่ยมด้วยความอิจฉาริษยา ส่วนมนุษย์เงือก-

ชุดเทาเหล่านั้นก็เปี่ยมด้วยความดูถูกเยาะเย้ย หญิงสาวนาง
หนึ่งยอมพลีกายเพื่อเขา เขายังมีศักดิ์ศรีในการใช้ชีวิตอีกหรือ

ขณะที่เผชิญหน้ากับสายตานับไม่ถ้วน ฟานเสวี่ยหลี
กลับเดินออกมาแล้วพูดอย่างเย็นชาว่า “เจ้าแน่ใจหรือว่าเจ้า
เป็นผู้ชนะการเสวนาศาสตร์ในครั้งนี้”

ครบอย่าง

บทที่ 53 พลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์

“อะไรนะ” แม่ทัพชิงสีหน้าเปลี่ยนเล็กน้อย เขาประสานสายตากับฟานเสวียหลีและรู้สึกร้อนใจอย่างไร้ที่มา

แต่ขณะเดียวกันก็รู้สึกโกรธเล็กน้อย ฟานเสวียหลีที่อยู่ตรงหน้าเป็นแค่ทาสมนุษย์คนหนึ่งเท่านั้น เขาจะมีสายตาระดับนี้ได้อย่างไร!

เขาจึงพูดอย่างเย็นชาว่า “หรือเจ้าคิดว่าตนเองเก่งกว่าผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทา”

หัวใจของเขาคุกรุ่นไปด้วยจิตสังหาร เดิมที่ยังคิดว่าชีวิตชายหนุ่มผู้นี้ก็สักหนึ่งชั่วยาม แต่คาดไม่ถึงว่าชายหนุ่มผู้นี้กลับกล้าตั้งคำถามต่อเขา ช่างสมควรตายเสียจริง

“เก่งกว่าหรือไม่นั้นยังบอกไม่ได้ แต่ถ้าเจ้ารู้แจ้งถึงจิตวิญญาณได้จริงๆ เส้นลมปราณในตัวเจ้าคงไม่แปรปรวนจุดเทียนทูกองไม่ปูดนูน และคงไม่รู้สึกเจ็บปวดยามดูดซับแสงจันทร์ราบริสุทธิ์” ฟานเสวียหลีพูดอย่างเฉยเมย

เขายังคาดเดาได้ว่าสิ่งที่แม่ทัพชิงพูดเมื่อครั้งนี้เป็นสิ่งที่
เกสรดอกหิมะจันทราเตือนเขา แต่น่าเสียดายที่แม่ทัพชิงไม่มี
ปัญญาพอที่จะเข้าใจ

“เจ้า...” ในที่สุดแม่ทัพชิงก็สติหลุด สีหน้าทั้งโกรธทั้ง
หวาดกลัว ชายหนุ่มตรงหน้าทำได้อะไรทั้งนั้น สายตาเฉียบ
แหลมดุจคบเพลิง มองเห็นจุดบกพร่องในตัวเขาอย่างหมดจด!

เมื่อคนอื่น ๆ ได้ยินเช่นนี้และเห็นสีหน้าของแม่ทัพชิงก็
ถึงกับใจสั่น ‘หรือว่าสิ่งที่ชายหนุ่มผู้นี้พูดจะเป็นความจริง?’

ทันใดนั้นแม่ทัพชิงก็หัวเราะเสียงดังแล้วพูดอย่างเย็นชา
ว่า “ปากดียิ่งนัก! เผ่ามนุษย์ช่างมากเล่ห์จริง ๆ ข้าเกือบถูก
เจ้าหลอกเสียแล้ว เกรงว่าเจ้าคงซ่อนอยู่ข้างกายข้ามาเป็น
เวลานานแล้วสินะ ถึงได้รู้ว่าจุดเทียนหูของข้ามีปัญหา แต่เจ้า
หาวิธีไม่ว่าเกสรดอกหิมะจันทราถูกข้าขัดเกลาลแล้ว หากถูก
ส่องโดยเกสรดอกหิมะจันทรา เจ้าก็จะเผยร่างที่แท้จริง!”

เขาชูเกสรดอกหิมะจันทราขึ้นสูงแล้วชี้ไปที่ฟานเสวียหลี่!

เกสรดอกหิมะจันทร์หามีพลังล่อลวงจิตใจ เมื่อใช้พลังของมันในการโจมตีจะทำให้อีกฝ่ายสูญเสียสติ และตกอยู่ภายใต้การควบคุม ถูกเขาสั่งการได้ตามใจชอบ

หลังจากที่จับตัวฟานเสวียหลีได้ ค่อยสอบสวนฟานเสวียหลีว่ารู้เรื่องจุดเทียนหูของเขาได้อย่างไร!

แต่ภายใต้การโจมตีของเกสรดอกหิมะจันทร์ ฟานเสวียหลีกลับยืนนิ่งมิไหวติง

แม่ทัพซิงตงตะลึงในทันที *“นี่เป็นไปได้อย่างไร”*

“ปีศาจแห่งดอกจันทร์ล้วนเกิดขึ้นจากจิตใจมนุษย์” ฟานเสวียหลีพูดอย่างเฉยเมย “ชาติหนึ่งเกสรดอกจันทร์หิมะนี้เคยสถิตอยู่ในร่างเจ้าเมืองคนหนึ่ง และหวังครอบงำจิตใจของเจ้าเมืองผู้นั้น แต่เจ้าเมืองผู้นั้นมีจิตใจที่หนักแน่นและมัธยัสถ์ทุกเดือนเขาจะเหลือเงินส่วนหนึ่งไว้เป็นค่าเดินทางกลับบ้าน ต่อให้เกิดเหตุฉุกเฉินก็ไม่ใช้เงินก้อนนั้น เตรียมพร้อมสำหรับการพันตำแหน่งทุกเมื่อ จิตใจของเขาไร้จุดบกพร่อง เกสรดอกหิมะจันทร์หิจึงไม่สามารถลงมือได้”

เขาอ่านพบสิ่งเหล่านี้จากบันทึกมหัสจรรย์โดยบังเอิญ
เมื่อพันปีก่อน ซึ่งในนั้นได้กล่าวถึงเกสรดอกหิมะจันทร์ทราไว้ด้วย

ฟานเสวี่ยหลี่ชะงักเล็กน้อยแล้วพูดต่อ “หลังจากเจ้าเมือง
พ้นจากตำแหน่งด้วยอาการป่วย ระหว่างทางเขาเห็นหญิงชรา
คนหนึ่งที่มาพร้อมกับหญิงสาวรูปงามสองคน แต่เขากลับ
ไม่เหลียวมองแม้แต่หน่อย หลังจากที่เขาไปถึงลำธารภูเขา
แห่งหนึ่ง พวกนางกลับมีท่าทีราวกับต้องการหลีกเลียงเขา
เขาจึงรู้สึกประหลาดใจ ตอนนั้นหญิงชราพูดว่าเพราะตัวท่าน
มีไอด้านทานสิ่งชั่วร้าย พวกข้าจึงไม่กล้าทำร้ายท่าน ตอนนี้
ข้าจะพาลูกจากไป ท่านโปรดอย่าเข้าใกล้จนทำให้พวกนางเป็น
กังวลเลย”

“จึงกล่าวได้ว่าตราบใจที่มีจิตใจหนักแน่น ต่อให้
เกสรดอกหิมะจันทร์ทราอยากทำร้ายเขาก็ไม่อาจทำได้
โชคและเคราะห์ล้วนเกิดจากบุคคล” เสียงของฟานเสวี่ยหลี่
เคร่งขรึมยิ่งขึ้น “การศึกษาวิชาหาใช่การปล่อยตามวิถี
แห่งธรรมชาติ แต่เป็นความมุ่งมั่นในหนทาง ยึดมั่นในเส้นทาง
ของตน จึงสามารถก้าวสู่หนทางแห่งการมีอายุขัยอันยืนยาวได้
แต่แม้ทัพบมนุษย์เจือกอย่างเจ้ากลับอาศัยการกินโอสถและ

บ่มเพาะวิชามารชชนิดต่างๆ การศึกษาวิชาจะราบรื่นได้อย่างไร หากเจ้าอายุยืน เกรงว่ากฎสวรรค์คงถูกทำลายแล้ว!”

ฟานเสวี่ยหลีพูดด้วยน้ำเสียงดุดัน ร่างกายมีความน่าเกรงขามอย่างบอกไม่ถูก คำพูดสั่นคลอนไปทั่วสารทิศ

“เจ้า...” แม่ทัพซิงตงตะลึง เขาคาดไม่ถึงว่าฟานเสวี่ยหลีจะเข้าใจเต่าลึกซึ่งเช่นนี้ เขาอยากจะได้แย้ง แต่พบว่าทุกคำพูดของตนในตอนนี้นั้นล้วนไร้น้ำหนัก บนหน้าผากของเขายังไหลชุ่มไปด้วยเหงื่อ

มนุษย์เงือกชุดเทาแทบทุกตนมองไปที่แม่ทัพซิงอย่างตกตะลึง พวกเขาคาดไม่ถึงว่าแม่ทัพซิงผู้ไร้ที่เปรียบ เมื่อครู่นี้กลับใช้วิธีการนี้หลอกลวงพวกเขา หากไม่ใช่เพราะฟานเสวี่ยหลีเกรงว่าพวกเขาทั้งหมดคงถูกอีกฝ่ายตบตาแล้ว

ตอนนี้สายตาของผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาเปี่ยมด้วยจิตสังหาร และพูดกับแม่ทัพซิงอย่างเกรี้ยวกราดว่า “เป็นเช่นนั้นจริงหรือ”

ส่วนเผ่ามนุษย์เงือกชุดเขียวเหล่านั้นที่แต่เดิมมีท่าทีได้ใจตอนนี้กลับตัวสั่นอย่างอดไม่ได้ หากเรื่องนี้เป็นความจริงและ

แพร่พรายออกไป เกรงว่าเผ่ามนุษย์เงือกชุดเขียวของพวกเขา
จะต้องเสียหน้าจนหมดสิ้น

ส่วนคนตระกูลเนี้ยก็ไม่น่าเชื่อหูตนเอง ฟานเสวียหลี่
มีความรู้ลึกลับเช่นนี้ได้อย่างไร เหตุใดจึงสามารถอธิบายวิถี
ที่มหัศจรรย์เช่นนี้ออกมาได้!

แม่ทัพซิงโกรจจนทนแทบไม่ไหว ฟานเสวียหลี่เป็นเพียง
ทาสมนุษย์ผู้ต่ำต้อยคนหนึ่งเท่านั้น เป็นเพราะความประมาท
เพียงชั่ววูบของเขากลับทำให้ตนตกหลุมพราง

เขาเป็นถึงเผ่ามนุษย์เงือกผู้สูงส่งและเป็นที่เคารพที่สุด
ของเผ่าปิศาจทั้งหลายในไหลเสวียหลี่ มนุษย์ที่สูญเสียตนบะก็ควร
ต้องเคารพบูชาเขาสิ แต่เขากลับถูกอีกฝ่ายบีบบังคับเช่นนี้!

เขาขมวดคิ้วแน่น สายตาประกายด้วยเพลิงโทสะ
อับอายจนพาลโกรธ พลันพุ่งเข้าหาฟานเสวียหลี่ทันที “ข้าจะ
ถลกหนังเลาะเส้นเอ็นเจ้า ข้าจะทรมานสตรีของเจ้าด้วยวิธีการ
ที่โหดเหี้ยมที่สุด ข้าจะทำให้เจ้าทั้งร้องขอชีวิตก็ไม่ได้ ขอ
ความตายก็ไม่ได้!”

ร่างกายของเขาแผ่ขยายราวกับมังกรมัจฉา ผิวหนัง
ที่ผ่านการหลอมด้วยโอสถัดเกลาร่างกายนับไม่ถ้วนก็ราวกับ
รูปปั้นหินที่กดทับใส่ฟานเสวียหลี่

ทันทีที่เขาโจมตีเข้าเป้า ร่างกายของฟานเสวียหลี่
จะพังทลายลงอย่างสมบูรณ์ เหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย
ให้เขาทรมานได้ตามใจชอบ เมื่อถึงเวลานั้นเขาจะใช้วิธีนี้
ข่มขวัญทุกคน ให้รู้ว่าใครกันแน่ที่เป็นราชันของที่นี่!

ถึงเวลานั้นใครเล่าจะกล้ามาวิจารณ์เขา

เมื่อรับรู้ถึงความน่ากลัวของการโจมตีนี้ ทุกคนก็ถึงกับ
สีหน้าเปลี่ยน ราวกับได้เห็นภาพที่ฟานเสวียหลี่ตายอย่างอนาถ
ด้วยความโกรธของแม่ทัพชิงแล้ว

แต่ท่ามกลางความมืดกลับมีแสงเปล่งประกายขึ้นในเวลา
นี้ ราชาบัลลังก์ทมิฬพลันปลดปล่อยกลิ่นอายอันน่าเกรงขาม
ออกมา ลงมือราวกับเคียวยมทูตในความมืด

“บูม!” อากาศเกิดเสียงราวกับฉีกขาด

แม่ทัพชิงรู้สึกเหมือนตนชนเข้ากับกำแพงเหล็ก จากนั้นก็มีลมกระโชกพุ่งเข้าหาเขาอย่างรุนแรง ตะขอปะการังราชาในมือของบุคคลในความมืดพุ่งลงมาด้วยความเร็วอันน่าเหลือเชื่อและตัดแขนของเขา

เลือดพุ่งกระฉูดออกมา

ทุกคนต่างตะลึง ไม่มีใครคาดคิดว่าจะมีบุคคลแบบนี้คอยปกป้องฟานเสวี่ยหลีอยู่ในความมืด!

คนตระกูลเฉียนทั้งหลายมีสีหน้าหวาดกลัวถึงขีดสุด โดยเฉพาะเฉียนมู่ที่สีหน้ายิ่งซีดเผือด

แม่ทัพชิงบินถอยหลัง จ้องราชาบัลลังก์ที่มีพเนรมังและพูดอย่างโกรธเคืองว่า “ที่แท้ก็ซ่อนองครักษ์แบบนี้เอาไว้ มิน่าเจ้าถึงได้มั่นใจเช่นนี้ แต่เจ้าคงทำได้แค่นี้สินะ ข้าจะแสดงให้เห็นพวกเจ้าได้ว่ากระบวณท่านี้จะถลอกหนังเลาะเส้นเอ็นพวกเจ้าอย่างไร!”

เขาทนต่อความเจ็บปวด ชูเกสรดอกหิมะจันทราขึ้นสูง และฉีกกลีบดอกไม้ออก มันเปล่งประกายไปด้วยแสงเย็นเยือก ประหนึ่งเยือกแข็งไปทั่วพันธุ์ น้ำแข็งนับไม่ถ้วนห่อหุ้มฟานเสวี่ยหลีไว้

มันคือวิชาที่ทรงพลังที่สุดของเขา ผีนกน้ำแข็งพันล้าน
เมื่อแสดงพลังออกมาถึงขีดสุด แม้อยู่ห่างถึงสิบจั้ง ร่างกายก็
จะกลายเป็นน้ำแข็งแล้วแตกสลาย!

เมื่อแสงจันทร์ปกคลุมลงมา ร่างกายของราชาบัลลังก์-
ทมิฬก็แข็งทื่อจนไม่สามารถเคลื่อนไหว

“มันคือวิชาธาตุน้ำแข็ง พลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์!” ผู้นำมนุษย์-
เงือกชุดเทาสีหน้าเปลี่ยนทันที!

บทที่ 54 เคาะภูเขาสะท้านพยัคฆ์

ปกติแล้วพลังศักดิ์สิทธิ์จะถูกหลอมขึ้นจากเครื่องราง-ศักดิ์สิทธิ์ พลังอำนาจของมันมีมหาศาล และใช้ได้เพียงวันละหนึ่งครั้งเท่านั้น แต่มีบางวิชาที่สืบทอดมาจากเครื่องรางศักดิ์สิทธิ์จนก่อเกิดเป็นชุดวิชา เมื่อบ่มเพาะและใช้ออกมาจะก่อเกิดเป็นพลังโจมตีที่มีอำนาจเทียบเท่ากับพลังครึ่งหนึ่งของพลังศักดิ์สิทธิ์ พลังย้อนกลับก็ลดลงเช่นเดียวกัน มันจึงถูกเรียกว่าพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์

วิชานิดนี้เป็นความลับที่ไม่อาจสืบทอด แต่มันกลับปรากฏขึ้นบนตัวแม่ทัพชิง!

“ท่านผู้นำเผ่า ท่านสามารถช่วยคุณชายผู้นี้ได้หรือไม่”
เงือกน้อยที่เคยเจอฟานเสวี่ยหลี่เผยสีหน้าเป็นกังวล “ข้าเคยเจอคุณชายผู้นี้มาก่อน เขาเป็นคนดี”

ผู้นำเผ่าส่ายหน้าแล้วพูดว่า “ไม่ทันแล้ว เมื่อพลังศักดิ์สิทธิ์ปรากฏ ชีวิตก็หาไม่แล้ว” ถึงเขาจะรู้สึกขอบคุณฟานเสวี่ยหลี่ที่เมื่อครุ่นช่วยเปิดโปงแผนการร้ายของแม่ทัพชิง

แต่เขารู้ว่าฟานเสวียหลีไม่สามารถหลบการโจมตีครั้งนี้
พ้นแน่นอน

ไม่เพียงแต่ผู้นำเผ่าเท่านั้น ทุกคนที่อยู่ตรงนี้ล้วนมอง
ฟานเสวียหลีเป็นดังคนที่ตายไปแล้ว

คนตระกูลเนี่ยบางคนยังส่ายหน้าอย่างเย้ยหยัน ใครใช้
ให้ฟานเสวียหลีเสนอหน้าเล่า สมน้ำหน้า!

ขณะที่เผชิญหน้ากับพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ผู้คนนับไม่ถ้วน
ต่างหวาดกลัว ฟานเสวียหลีกลับสายตาดจ้องและเริ่มโคจร
หัตถ์ขึ้นในมือ ระหว่างฟ้าดินราวกับเปล่งประกายขึ้นด้วยหัตถ์นี้

ปวงอัครีบูชา ฟาดินรวมเป็นหนึ่ง

สำหรับการรับมือพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์ แค่ว่าหมีน้อคคิ
ก็เพียงพอแล้ว!

ตราหมีน้อคคิเป็นสิ่งที่อยู่เหนือพื้นฐานของอาจารย์-
ปรุ้งยา อาศัยหมีน้อคคิเป็นบ่อเกิดเพื่อหลอมหัตถ์จนถึงขีดสุด
แล้วปลดปล่อยออกมา เมื่อเปลวเพลิงปรากฏขึ้นก็สามารถกำจัด
สิ่งชั่วร้ายและทำลายหัตถ์ทั้งปวง

สิ่งสำคัญที่สุดคือ เมื่อขัดเกลาตราหมีนัคคีจนถึงขีดสุด มันก็เป็นพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์เช่นเดียวกัน อีกทั้งหัตถ์นี้ยังเป็นราชันแห่งหัตถ์ทั้งปวง เมื่อควบคุมอัคคีได้อย่างชำนาญก็สามารถกดทับพลังศักดิ์สิทธิ์ธาตุน้ำแข็งได้

ดังนั้นเมื่อตราหมีนัคคีปรากฏ ผืนน้ำแข็งพันลี้ก็ถูกทำลายในทันที จากนั้นตราหมีนัคคีก็เล็งไปยังดวงวิญญาณของแม่ทัพชิง และโจมตีเข้ากลางอกของอีกฝ่าย

แม่ทัพชิงถูกโจมตีอย่างรุนแรงจนลอยกระเด็น!

เมื่อเห็นเช่นนั้น หัวของทุกคนก็แทบระเบิด

ฟานเสวี่ยหลี่ครอบครองตราหมีนัคคีในตำนานอย่างนั้นหรือ! มันเป็นไปได้อย่างไร

“เจ้าเป็นอาจารย์ปรุ้งยาและได้ครอบครองตราหมีนัคคีอย่างนั้นหรือ”

แม่ทัพชิงรู้สึกสิ้นหวัง เขามองออกว่าตราหมีนัคคีเป็นวิธีการที่ทรงพลังที่สุดในการยับยั้งพลังของเขา

ยิ่งไปกว่านั้น ลมปราณของอีกฝ่ายก็เป็นดั่งมังกร และฝึกฝนจนพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์ฝังลึกลงไขกระดูกแล้ว แต่พลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เขาเพิ่งครอบครองยังคงมีจุดบกพร่อง

เขาตัวหม่นกว้างกลางอากาศ เลือดกระอักออกจากปาก และทรุดตัวลงกับพื้นอย่างสูญสิ้นสตินึกคิด

แต่ฟานเสวี่ยหลีกกลับไม่ปราณี ตราหมีนัคคียังคงพลังเปี่ยมล้นและทำลายปราณผนึกน้ำแข็งที่อยู่โดยรอบอย่างต่อเนื่อง มือของเขาราวกับมังกรมรกดคำราม

เวลาในการโจมตีของตราหมีนัคคีคงอยู่ยาวนานราวสามถึงสี่ลมหายใจ ซึ่งเพียงพอสำหรับการจัดการแม่ทัพชิงแล้ว

เมื่อแม่ทัพชิงเห็นเช่นนั้นก็หวาดกลัวจนสติหลุด รีบนำเกสรดอกหิมะจันทราด้านไว้ตรงหน้า พร้อมกับหันหลังหนีเอาชีวิตรอด

เกสรดอกหิมะจันทราสามารถสร้างภาพลวงตา ทำให้อีกฝ่ายโจมตีพลาดเป้า มันเคยสร้างประโยชน์ให้เขานับครั้งไม่ถ้วนในยามวิกฤต แต่นี่เป็นครั้งแรกที่เขาใช้มันเพื่อหนี

ตอนนี้เขาหนีออกมาไกลสิบจั้งแล้ว จึงรู้สึกโล่งใจเล็กน้อย
แววตาของเขาพลันเปล่งประกายไปด้วยความโกรธ-
แค้น วันหน้าเขาจะต้องชำระหนี้แค้นในวันนี้แน่

เขากวาดสายมองไปยังเงือกน้อยที่อยู่ด้านข้างผู้นำเผ่า-
มนุษย์เงือกชุดเทา เขาจำได้ว่าเมื่อครูนี้นางเหมื่อนจะบอกว่า
รู้จักกับชายผู้นี้ เขาจึงกางมือแล้วพุ่งไปจับเงือกน้อยอย่าง
ไม่ลังเล

หากเงือกน้อยตกอยู่ในมือเขา อีกฝ่ายคงกลืนไม่เข้า-
คายไม่ออก ทำอะไรไม่ได้ ส่วนเขาก็จะหนีไปได้อย่างสบายใจ
ยิ่งขึ้น

แต่ทันใดนั้นเขาก็กลับเห็นฉากอันน่าตกใจ!

หัตถ์ของฟานเสวี่ยหลี่กำลังหมุนวน รวบรวมทิศทั้งหก
ราวกับจะทำให้ฟ้าดินหลอมแน่นเป็นเตาหลอม หลอมรวม
ตราหมีนัคคีเป็นกลุ่มก้อนแล้วขว้างใส่เขา

ตราหมีนัคคีไม่เพียงมีพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์ อีกทั้งยัง
เป็นรากฐานของเพลงศักดิ์สิทธิ์แห่งการปรุงยา หากบ่มเพาะ
ถึงระดับสูง พลังที่ปลดปล่อยออกมาก็สามารถทะลุหน้า

ตะวันจันทร์ราและสันคลอนฟ้าดิน แม้ฟานเสวี่ยหลียังบรรลุน
ไม่ถึงระดับสูง แต่การหลอมแน่นครั้งนี้ถือเป็นสัญลักษณ์ของ
ระดับต้น

เขามั้เพาะเนื้อกายชั้นสี่จนสมบูรณ์แล้ว จึงสามารถ
แสดงวิชาการหลอมแน่นชนิดนี้ออกมาได้

ทันใดนั้นเปลวเพลิงก็ทลายภาพลวงตาลงภายใน
ชั่วพริบตา และโจมตีแม่ทัพซิงอย่างรุนแรง

“ไม่!” แม่ทัพซิงยังไม่ทันสัมผัสโดนเงือกน้อยก็ถูก
เปลวเพลิงของหัตถ์อันน่าสะพรึงกลัวโจมตีเข้าจนเกิดเสียงดัง
สนั่น เปลวเพลิงลุกโชนทั่วกาย

เปลวเพลิงระดับนี้สามารถละลายน้ำแข็งทั้งปวง
นับประสาอะไรกับร่างกายของเขา

แม่ทัพซิงกรีดร้องพลางใช้แขนตบไปที่ร่างกายตนเอง
อย่างบ้าคลั่ง แต่ก็ไม่สามารถทำให้ไฟมอดดับได้

สุดท้ายเขาก็หมดสิ้นเรี่ยวแรงและคลานลงกับพื้น
ร่างกายถูกเปลวเพลิงแผดเผาจนกลายเป็นเถาถ่าน

มนุษย์เงือกทุกคนที่อยู่ตรงนี้ต่างตกใจจนตาค้าง
วิญญานหลุดออกจากร่าง!

ก่อนหน้านี้พวกเขาคิดว่าฟานเสวียหลี่ต้องตายแน่นอน
แต่ฟานเสวียหลี่กลับมีองค์รัชที่ทรงพลังอยู่ข้างกาย จากนั้น
พวกเขาก็เห็นพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์อันน่าสะพรึงกลัวของแม่ทัพชิง
สุดท้ายกลับเห็นฟานเสวียหลี่เป็นอาจารย์การปฐยาผู้ครอบ-
ครองตราหมีนัคคี และแข็งแกร่งยิ่งกว่าพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์!

สังหารแม่ทัพชิงได้อย่างง่ายดายภายในชั่วพริบตา แล้ว
ใครเล่าจะกล้าต่อกรกับบุคคลเช่นนี้

มนุษย์เงือกทุกคนนิ่งเงียบ ไม่กล้าพูดอะไรออกมาสักคำ
พวกเขากลับจะทำให้อาจารย์ปฐยาที่นาสะพรึงกลัวผู้นี้ขุ่นเคือง
จนกำจัดทุกคนในชั่วพริบตา!

ฟานเสวียหลี่จ้องมองเผ่ามนุษย์เงือกชุดเขียวเหล่านั้น
และพูดอย่างเย็นชาว่า “แม่ทัพของพวกเจ้าเห็นชีวิตคนเป็นตั้ง
ต้นหญ้า รู้ทั้งรู้ว่าตนล้มเหลวในการเสนาศาสตร์ครั้งนี้ แต่ยังไม่
กล้าก่อความวุ่นวาย อีกทั้งยังคิดลงมือกับเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทา

จิตใจช่างชั่วร้าย พวกเจ้ามีข้อโต้แย้งกับการที่ข้าสังหารเขาหรือไม่”

ตอนนี้เนื้อกายชั้นสีของเขามั่นคงแล้ว ถึงแม้การใช้ตราหมื่นอัคคีจะเผาผลาญพลังมากไปหน่อย แต่ก็ไม่ส่งผลกระทบต่อตัวเขา ประกอบกับการมีเพลิงสังฆกรรมเป็นรากฐาน จึงไม่ต้องเกรงกลัวสิ่งใด

“ท่านเทพผู้ยิ่งใหญ่ พวกข้ามิบังอาจ! ท่านเทพโปรดไว้ชีวิตพวกข้าด้วยเถิด!” เหล่ามนุษย์เงือกชุดเขียวสั่นเทาไปทั้งตัว ขอเพียงฟานเสวี่ยหลี่ไม่ฆ่าพวกเขา ก็ถือว่าโชคดีมากแล้ว พวกเขาจะกล้าโต้แย้งได้อย่างไร

ฟานเสวี่ยหลี่ครอบครองพลังกึ่งศักดิ์สิทธิ์และยังเป็นอาจารย์ปรุ้งยา เขาย่อมคู่ควรกับการถูกเรียกว่าเทพ

“วันนี้ข้าจะไว้ชีวิตพวกเจ้าเผ่ามนุษย์เงือกชุดเขียวสักครั้ง พวกเจ้าจงกลับไปรายงานผู้นำเผ่าของพวกเจ้าว่าการสังหารในวันนี้เป็นฝีมือของข้าหลิงหลงจื่อ ห้ามระบายโทสะลงที่เผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาเด็ดขาด ประการที่สองคือ ฟาดินไร่เมตตา สรรพสิ่งล้วนเป็นดังสุนัขฟาง แต่เดิมเผ่ามนุษย์เงือกและเผ่ามนุษย์

ต่างเท่าเทียมกัน หากข้าเห็นพวกเจ้าล่วงเกินเผ่ามนุษย์
ตามอำเภอใจอีก พวกเจ้าก็จะมีจุดจบแบบเดียวกันกับแม่ทัพ
ของพวกเจ้า” การที่เขาพูดเช่นนี้ถือเป็นการเคาะฆาตฆาต
พยัคฆ์ เป็นการข่มขู่เผ่ามนุษย์เงือกชุดเทาที่จับตัวมนุษย์ด้วย

เผ่ามนุษย์เงือกชุดเขียวเหล่านั้นรีบตอบรับเพื่อความ-
อยู่รอด "ขอรับ ๆ !"

พวกเขาจะกล้าไม่เชื่อฟังได้อย่างไร

“ส่วนเกสรดอกหิมะจันทร์ราของแม่ทัพพวกเจ้า ข้าจะ
เก็บเอาไว้เอง หากพวกเจ้าไม่พอใจก็ไปหาข้าที่จวนเจ้าเมือง-
ฉางซาน แต่ครั้งหน้าข้าจะไม่ปรานีเด็ดขาด” ฟานเสวี่ยหลีพูด
อย่างเย็นชา จากนั้นก็เดินไปด้านข้างโครงการกระดูกของแม่ทัพชิง
และใช้เท้าวัดเกสรดอกหิมะจันทร์ราขึ้นมาอยู่ในมือ

“พวกข้ามิบังอาจ!” มนุษย์เงือกชุดเขียวเหล่านั้นก็มกราบ
อย่างต่อเนื่อง เมื่อเห็นจิตสังหารของฟานเสวี่ยหลีจางลง จึง
รวบรวมความกล้ารีบวิ่งหนีออกไปราวกับผืนแตกรัง

ในขณะเดียวกัน ฟานเสวียหลี่ก็ยื่นเอามือไพล่หลังพราง
จ้องมองผู้นำมนุษย์เงือกชุดเทาโดยไม่พูดอะไร แต่จิตสังหาร
กลับแผ่ออกมาอย่างต่อเนื่อง

เมื่อเห็นท่าทีน่าเกรงขามของฟานเสวียหลี่ หน้าผากของ
ผู้นำเผ่ามนุษย์เงือกชุดเทา ก็มีเหงื่อไหลพราก

เขานึกถึงตอนที่ตนกดขี่ข่มเหงมนุษย์ จึงพูดอะไรไม่ออก

“เมื่อมนุษย์อย่างพวกข้าตกอยู่ในกำมือของพวกเจ้า
เผ่ามนุษย์เงือกสีเทา ปกติพวกเจ้าจะจัดการอย่างไร” เมื่อ
ฟานเสวียหลี่เห็นความหวาดกลัวของอีกฝ่ายจึงพูดออกมา
อย่างเฉยเมย

หากรู้ว่าเผ่ามนุษย์เงือกเหล่านี้ทำชั่วต่อมนุษย์ เขาก็
จะไม่ปล่อยผ่านเช่นเดียวกัน

ราชันหมื่นมิตี เล่ม 2

重生之万界主宰

PineBook

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Pine Book

《重生之万界主宰》 Vol.2

Author: 南宫吟 นานา กงหยิน Nan Gong Yin

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2024 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd. Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) & Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558

ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นฉบับอื่นที่ก่อกวนลิขสิทธิ์

หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

南宫吟 นานา กงหยิน Nan Gong Yin

ราชันหมื่นมิตี เล่ม 2 / 南宫吟 นานา กงหยิน Nan Gong Yin : เขียน; บุษบาเหมันต์ : แปล

จาก 重生之万界主宰.— กรุงเทพฯ: ไพน์ อมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์, 2567.

(1) , 573 หน้า.

1. นวนิยายจีน. I. บุษบาเหมันต์ ผู้แปล. II. ชื่อเรื่อง.

ISBN 978-616-18-7181-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยกาใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตน์พันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร ปริญดา มนัสมนตรี • บรรณาธิการ ศุภฤกษ์ ชีพสาทิศ

พิสูจน์อักษร กาญจนา ไหลเรี

ราคา 199 บาท